

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **PERSO - MB s.r.o.**, IČ: 26137429
sídlem Zahradní 59, 294 29 Bezno
zastoupena advokátem Mgr. Janem Oswaldem
sídlem Bílkova 132/4, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2023 č. j. MPSV-2023/137786-422/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný pozměnil (resp. upřesnil) výrok rozhodnutí Úřadu práce České republiky – generálního ředitelství (dále též „úřad práce“) ze dne 31. 5. 2023 č. j. UPCR-2023/5534/15, jímž podle § 63 odst. 5 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZZ“), nebylo žalobkyni uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání (dále též „povolení“), jelikož neuplynuly tři roky od právní moci rozhodnutí úřadu práce ze dne 21. 7. 2021 č. j. UPCR-2021/47260/5, kterým bylo žalobkyni odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání, pravomocné ode dne 15. 9. 2021. Úřad práce v rozhodnutí neudělil žalobkyni povolení, jelikož v posledních třech letech jí bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

pravomocně odejmuto povolení vydané dne 16. 1. 2020 č. j. UPCR-2019/96113/10 za to, že nesdělila generálnímu ředitelství Úřadu práce ČR údaje pro statistické účely za kalendářní rok 2019 a 2020 ve smyslu § 59 odst. 2 písm. a) až c) ZZ.

2. Žalobkyně v podané žalobě uvádí, že ačkoli jí dne 21. 7. 2021 bylo odejmuto povolení podle § 14 odst. 1 písm. a) a c) ZZ, disponovala na dobu tří let platným povolením ze dne 16. 1. 2020 č. j. UPCR- 2019/96113/10 podle § 14 odst.1 písm. b) ZZ, které jí nebylo odejmuto ani zrušeno. Úřad práce žádala o povolení podle § 14 odst.1 písm. b) ZZ jako o jinou formu povolení, než pro kterou jí bylo povolení dříve odejmuto [odejmuto jí bylo povolení což bylo podle § 14 odst. 1 písm. a) a c) ZZ]. Správní orgán jí měl vyhovět a povolení vydat, neměl užít správní uvážení. Namítá proto, že žalovaný pochybil, jelikož jí neudělil povolení požadované podle § 14 odst.1 písm. b) ZZ s odůvodněním, že jí bylo odejmuto povolení podle § 14 odst. 1 písm. a) a c) ZZ. Žalobkyně však u povolení podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ neporušila žádné povinnosti opakovaně, ani úřad práce s ní nevedl žádné řízení o odejmutí povolení. Žalovaný tak nepřipustně rozšiřuje bezdůvodně sankci předpokládanou ZZ i na povolení, které žalobkyni nebylo odejmuto, které podle žalobkyně zaniklo dne 10. 3. 2023. Žalobkyně dále nesouhlasí s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí dovodil, že úřad práce pochybil, pokud jí neodejmul i povolení udělené podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ. Podle žalobkyně cílem právní úpravy je odejmout konkrétní povolení ke zprostředkování zaměstnání tam, kde byla povinnost porušena. Statistická hlášení je také třeba zasílat pro každé povolení zvlášť, tudíž jednotlivé povinnosti měl žalovaný posuzovat samostatně. Žalobkyně proto byla poškozena extenzivním a nezákonným výkladem správních orgánů.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Odkázal na rozhodnutí úřadu práce a konstatoval, že strany nespoují, že žalobkyni bylo dne 15. 9. 2021 pravomocně odejmuto podle § 63 odst. 2 písm. e) ZZ ve znění platném do 30. 6. 2023 povolení udělené podle § 14 odst. 1 písm. a) a c) ZZ. Z právní úpravy podle § 63 odst. 5 ZZ vyplývá, že bylo-li povolení ke zprostředkování zaměstnání odejmuto z důvodů uvedených v odstavci 2 písm. a) až e) [až f), v případě ZZ ve znění do 30. 6. 2023], odstavci 3 nebo 4, může právnická nebo fyzická osoba požádat o vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání nejdříve po uplynutí 3 let ode dne právní moci rozhodnutí o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Zákonná překážka se vztahuje tudíž na všechna povolení ke zprostředkování zaměstnání, aby došlo k zamezení dalšího působení agentur práce na trhu práce, které v minulosti porušily své povinnosti. V době podání žádosti o vydání povolení pro žalobkyni existovala překážka pro vydání nového či opakovaného povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 5 ZZ, která znemožňovala předmětné žádosti vyhovět. Nepoužije se § 62 odst. 3 ZZ, jelikož toto ustanovení se vztahuje pouze na situace, kdy povolení podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ bude vydáno jako nové na dobu 3 let, nebo jako opakované na dobu neurčitou. Na vydání povolení není právní nárok, zvláště v případě, existuje-li překážka podle § 63 odst. 5 ZZ, tj. kdy nejsou splněny podmínky pro vydání povolení. Z tohoto důvodu měl úřad práce žalobkyni povolení udělené podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ správně tehdy odejmout, což úřad práce neudělal. Tento předchozí nezákonný postup úřadu práce, tedy neodejmutí povolení podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ nemůže odůvodňovat výjimky z aplikace § 63 odst. 5 ZZ. Není pravdou, že předmětné hlášení o činnosti je třeba zasílat pro každé povolení zvlášť, a že plnění předmětné povinnosti je posuzováno u každého povolení samostatně.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

4. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez nařízení jednání, jelikož žalobkyně ani žalovaný po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.), souhlasili tedy konkludentně.
5. Žalobu soud shledal nedůvodnou.
6. Ze správního spisu vyplývají ve věci tyto rozhodné skutečnosti.
7. Dne 16. 1. 2020 úřad práce rozhodnutím č. j. UPCR-2019/96113/10 vydal žalobkyni povolení pro všechny druhy prací ve všech oborech, ve formě zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ (zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení), na dobu tří let ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a na dobu určitou, s vykonatelností nejdříve ode dne 10. 3. 2020. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 2. 2020.
8. Dne 21. 7. 2021 úřad práce rozhodnutím č. j. UPCR-2021/47260/5 odňal podle § 63 odst. 2 písm. e) ZZ žalobkyni povolení vydané podle § 14 odst. 1 písm. a) a c) ZZ, které jí dříve udělil rozhodnutím ze dne 7. 12. 2011 č. j. UPCR-2011/6038/4, a to pro opakované nesplnění oznamovací povinnosti podle § 59 odst. 2 ZZ za roky 2019 a 2020. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 9. 2021.
9. Dne 17. 1. 2023 žalobkyně požádala úřad práce o udělení povolení podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ.
10. Úřad práce rozhodnutím (ze dne 31. 5. 2023 č. j. UPCR-2023/5534/15, v dané věci prvostupňové rozhodnutí) neudělil žalobkyni podle § 63 odst. 5 ZZ povolení podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ požadované dne 17. 1. 2023, jelikož v posledních třech letech bylo žalobkyni pravomocně odejmuto povolení a neuplynuly tři roky ode dne právní moci rozhodnutí ze dne 21. 7. 2021 č. j. UPCR-2021/47260/5 o odejmutí povolení, které nabylo právní moci dne 15. 9. 2021. Rozhodnutí vydané dne 16. 1. 2020 č. j. UPCR-2019/96113/10 zaniklo dne 3. 2. 2023. V mezidobí bylo žalobkyni sankčně odňato povolení, nelze jí proto nové povolení vydat podle § 63 odst. 5 ZZ. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojila odvoláním.
11. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím (ze dne 19. 7. 2023 č. j. MPSV-2023/137786-422/1) tak, že upřesnil výrok rozhodnutí úřadu práce. Upřesnil, že žalobkyni nebylo uděleno povolení podle § 63 odst. 5 ZZ požadované žalobkyní dne 17. 1. 2023 podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ, jelikož neuplynuly tři roky ode dne právní moci rozhodnutí ze dne 21. 7. 2021 č. j. UPCR-2021/47260/5 o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání, které nabylo právní moci dne 15. 9. 2021.
12. Městský soud v Praze vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
13. Podle § 63 odst. 2 písm. e) ZZ ve znění ke dni 30. 6. 2023 *Generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnická osoba nebo fyzická osoba opakovaně nesplní oznamovací povinnost uloženou v [§ 59](#).*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

14. Podle § 63 odst. 5 ZZ ve znění ke dni 30. 6. 2023 *bylo-li povolení ke zprostředkování zaměstnání odejmuto z důvodů uvedených v odstavci 2 písm. a) až f), odstavci 3 nebo 4, může právnická nebo fyzická osoba požádat o vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání nejdříve po uplynutí 3 let ode dne právní moci rozhodnutí o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání.*
15. Předně Městský soud v Praze konstatuje, že účastníci nespoují, že žalobkyně původně disponovala povoleními udělenými úřadem práce: 1) podle § 14 odst. 1 písm. a), c) ZZ ode dne 7. 12. 2011 č. j. UPCR-2011/6038/4 a 2) podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ ode dne 16. 1. 2020 č. j. UPCR-2019/96113/10). Účastníci dále nespoují, že povolení podle § 14 odst. 1 písm. a), c) ZZ udělené jí úřadem práce dne 7. 12. 2011 č. j. UPCR-2011/6038/4 bylo žalobkyni odňato rozhodnutím úřadu práce ze dne 21. 7. 2021 č. j. UPCR-2021/47260/5. Rovněž účastníci nespoují důvod odnětí tohoto povolení, a sice pro opakované nesplnění oznamovací povinnosti podle § 59 odst. 2 ZZ za roky 2019 a 2020. Předmětem sporu mezi účastníky není ani, že rozhodnutí o odnětí povolení nabylo právní moci dne 15. 9. 2021.
16. Soud se proto zabýval otázkou, zda žalovaný pochybil či nepochybil, když žádosti žalobkyně ze dne 17. 1. 2023 o povolení požadované podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ nevyhověl a povolení jí neudělil.
17. Soud se ztotožňuje se žalobkyní, že v době, kdy o povolení podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ žádala, tj. dne 17. 1. 2023, bylo dosavadní povolení podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ udělené jí rozhodnutím úřadu práce dne 16. 1. 2020 č. j. UPCR-2019/96113/10 s právní mocí dne 4. 2. 2020 platné. Toto povolení jí úřad práce neodejmul ani nebylo zrušeno, a opak ze správního spisu nevyplývá, ani žalovaný tak netvrdí. Povolení zaniklo uplynutím doby tří let dne 3. 2. 2023, nikoli dne 10. 3. 2023, jak tvrdí žalobkyně. Den 10. 3. 2020 byl termín vykonatelnosti.
18. V dané věci je podstatné, že rozhodnutím úřadu práce ze dne 21. 7. 2021 č. j. UPCR-2021/47260/5 s právní mocí dne 15. 9. 2021 bylo žalobkyni odňato povolení podle § 14 odst. 1 písm. a), c) ZZ. Lhůta podle § 63 odst. 5 ZZ ve znění ke dni 30. 6. 2023, tj. *uplynutí 3 let ode dne právní moci rozhodnutí o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání* ke dni podání žádosti žalobkyně dne 17. 1. 2023 neuplynula. To je důvod, proč žalovaný požadované povolení neudělil.
19. Soud se ztotožňuje se žalovaným, který podle § 63 odst. 5 ZZ v tehdy platném znění (viz shora) dovodil, že žalobkyni není možné udělit povolení dříve, než uplynou tři roky od právní moci rozhodnutí, jímž došlo k odejmutí povolení z důvodů uvedených v § 63 odst. 2 písm. e) ZZ pro opakované nesplnění oznamovací povinnosti podle § 59 odst. 2 ZZ za roky 2019 a 2020. Tímto rozhodnutím o odejmutí povolení je v daném případě rozhodnutí úřadu práce ze dne 21. 7. 2021 č. j. UPCR-2021/47260/5 s právní mocí dne 15. 9. 2021. Není rozhodné, že odejmuté povolení bylo uděleno podle § 14 odst. 1 písm. a), c) ZZ a žalobkyně žádala o povolení podle jiné formy, a to podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ. Je tomu tak proto, že ZZ nespojuje důsledky s konkrétní formou odnětí povolení. Jinými slovy, zákon nestanoví, že by bylo možné pro nějakou formu povolení vydat v případě, bylo-li v zákonné lhůtě tří let žadateli odňato povolení pro jinou formu. Je proto nerozhodné, o jaké povolení žalobkyně žádala, zda podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ či podle § 14 odst. 1 písm. a), c) ZZ. Rozhodné je, že se tak nesmí stát ve lhůtě tří let od právní moci rozhodnutí o odejmutí povolení. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že smyslem zákona je zamezit žadatelům v dalším působení na trhu zaměstnávání, když porušili zákonem stanovené

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

povinnosti. Není možné, aby žalobkyni, která již pravomocně prokazatelně porušila oznamovací povinnosti podle § 59 odst. 2 ZZ (a tato uvedené ani nezpochybňuje), bylo vydáno další povolení jen proto, že jej žádá udělit pro jinou formu. Takový postup by byl contra legem § 63 odst. 5 ZZ, a právní úprava by tak pozbyla na významu. Žalovaný žádné správní uvážení neužil, ani nepřipustně nerozšiřoval sankci aprobevanou zákonem, nýbrž aplikoval zákonnou úpravu. S postupem žalovaného, který žalobkyni neudělil povolení v daném případě, nelze spojovat povinnost žalobkyně ohledně sdělování statistických hlášení o činnosti žalobkyně tak, jak jí ukládá zákon, absentuje zde příčinná souvislost. Důvod předchozího odnětí povolení není ani předmětem této žaloby. Tuto otázku účastníci nespoují. Současně z ničeho nelze dovodit, že by žalobkyně měla automaticky nárok na vydání povolení. Soud v daném případě žádný extenzivní či nezákonný výklad žalovaného neshledal.

20. K otázce, zda úřad práce postupoval správně či nesprávně, když žalobkyni spolu s odnětím povolení podle § 14 odst. 1 písm. a), c) ZZ neodejmul též povolení podle § 14 odst. 1 písm. b) ZZ, soud konstatuje, že pro řešení nastoleného by bylo třeba vést samostatné řízení iniciované z moci úřední vůči žalobkyni, což ale není meritem právě projednávané věci. Soud toliko dodává, že úřad práce tak neučinil, se žalobkyní (což je v její prospěch) řádné řízení nevyvolal, proto touto nečinností úřadu práce soud žádný dopad do práv žalobkyně neshledal.
21. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.